

Над потоком

Яків Щоголів

По зеленому садочку
Гожа дівчинка іде
І квітки зриває з грядок.
Та в передничок кладе.

Рве і ружу, й незабудки,
І любисток молодий;
Рве без ліку, рве без жалю
Жоден паросток хиткий.

І як рвала — все співала
Пісню весело вона;
Бо її малому серцю
Усміхалася весна...

Збігла дівчинка з сугорбка
До долини на поток,
Щоб розкидати по ньому
Жмутки зірваних квіток.

Кида ружу й незабудки,
І любисток молодий...
Не пустуй, моя пустушко,
Не розкидуйся — постій!

То ж ти віру, то ж надію,
То ж коханнячко своє,—
Все ти кидаєш потоку,
Що найкраще в тебе є!

А як ружу і любисток,
Й незабудки голубі
Понесе поток з собою,
Що зостанеться тобі?..

І на жах мій заспівала
Пісню весело вона;

Бо її малому серцю
Усміхалася весна.